

Ιερατική Σύναξη ενόψει της εορτής του Πάσχα στη Βέροια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Το πρωί της Πέμπτης, 25 Απριλίου, στο Παύλειο Πολιτιστικό Κέντρο στη Βέροια πραγματοποιήθηκε η Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας ενόψει της εορτής του Πάσχα.

Στην αρχή της συνάξεως ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως **Αρχιμ. Αθηναγόρας Μπίρδας** ενημέρωσε τους Ιερείς για θέματα υπηρεσιακής φύσεως, έδωσε οδηγίες για διοικητικά και οργανωτικά θέματα και κάλεσε τους Ιερείς να καλύψουν με προθυμία τα εφημεριακά κενά σε απομακρυσμένες ενορίες κατά την Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα, τελώντας διπλές ακολουθίες.

Ακολούθως ο Ποιμενάρχης, **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων**, ενημέρωσε τους Ιερείς για τον εορτασμό των επετειακών «Λ΄ Παυλείων» που θα διεξαχθούν κατά τον μήνα Ιούνιο και ζήτησε τη

στήριξη και τη συμπαράστασή τους.

Τέλος, ο Ποιμενάρχης ευχήθηκε να εορτάσουμε με κατάνυξη την Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα και τη λαμπροφόρο Ανάσταση του Κυρίου μας λέγοντας μεταξύ πολλών άλλων: Σέ λίγες ημέρες θά περάσουν χιλιάδες ανθρώπων μπροστά από τόν Σταυρό του Κυρίου. Θά περάσουν χιλιάδες άνθρωπων και θά προσκυνήσουν τόν Σταυρό και τόν Έπιτάφιο. Καί μπορεί πολλοί νά συγκινηθοῦν και μπορεί πολλοί νά δακρῦσουν. Ἀλλά δυστυχῶς τά δάκρυα στεγνώνουν γρήγορα και ἡ συγκίνηση ἔξατμίζεται ἔξισου γρήγορα μέ τά δάκρυα.

Καί εἶναι φυσικό νά ἔξατμίζεται, γιατί ἡ συγκίνηση δέν ἔχει σχέση μέ τή μετά-νοια. Ἡ συγκίνηση εἶναι ἕνα συναίσθημα πού ἀγγίζει τήν ἐπιφάνεια τῆς ψυχῆς μας, ἀλλά δέν μεταβάλλει τό ἐσω-τερικό της. Γι' αὐτό και ἐνῶ οἱ ἱεροί μας ναοί γεμίζουν τίς ἡμέρες τῆς Μεγάλης Εβδομάδος, ἐνῶ τά πλήθη συρρέουν για νά προσκυνήσουν τόν Ἐσταυρωμένο, οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς δυσκολευόμαστε νά δεχθοῦμε τόν Σταυρό στή ζωή μας. Τόν Χριστό Ἐσταυρωμένο τόν προσκυνοῦμε, ἀλλά τόν ἑαυτό μας δέν θέλουμε νά τόν δοῦμε ποτέ ἑσταυρωμένο.

Μέ αὐτό τόν τρόπο ἔξαπατοῦμε ὅμως τόν ἑαυτό μας. Ἄν δέν δεχόμαστε τόν σταυρό ὡς τρόπο ζωῆς, δέν μποροῦμε νά εἴμαστε και νά λεγόμαστε μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Ἐάν ἀληθινά θέλου-με νά εἴμαστε μαθητές τοῦ Χριστοῦ, τότε δέν μπορούμε νά ἀρνηθοῦμε τόν Σταυρό, εἶναι ἀδύνατο. Γιατί δέν ὑπάρχει χριστιανός χωρίς σταυρό. Ὅλοι ἔχουν ἕναν σταυρό, ἀλλά ἔξαρτᾶται ἀπό τόν καθένα πῶς ἀντιμετωπίζει τόν σταυρό του, ἐάν θά τόν κά-νει σταυρό ζωηφόρο ἢ σταυρό ὄργανο καταδίκης.

Τή διαφορά τήν βλέπουμε στά παρα-δείγματα τῶν δύο ληστῶν πού συσταυρώθηκαν μέ τόν Χριστό. Ὁ ἕνας μετανόησε και ζήτησε ἀπό τόν Χριστό νά τόν θυμηθεῖ στή βασιλεία του και μετέ-τρεψε τόν σταυρό μέ τή μετάνοιά του σέ σταυρό ζωηφόρο.

Ὁ ἄλλος ὄχι μόνο δέν θέλησε νά κα-τα-νοήσει τήν ἀπόσταση πού χώριζε τή δική του εὐτέλεια και ἁμαρτωλ-ότη-τα ἀπό τήν ἀγιότητα τοῦ συσταυρου-μένου μαζί του Υἱοῦ και Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλά και τόν ἐνέπαιζε, ἔτσι ὥστε γι' αὐτόν ὁ σταυρός παρέμεινε ὄργανο καταδίκης.

Ἄν, λοιπόν, και ἐμεῖς, ἐνῶ προσκυνοῦ-με τόν Σταυρό, ἀδυνατοῦμε και ἀρ-νούμεθα νά τόν δεχθοῦμε, σημαίνει ὅτι δέν ἔχουμε κατανοήσει τό νόημα τοῦ Εὐαγγελίου.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)

